

Enhancing Pupils' Social Skills and Enriching
Teaching Methods through Storytelling and Virtual Reality

Το Τρομακτικό Λεξικό

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Η υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην παραγωγή της παρούσας έκδοσης δεν συνιστά αποδοχή του περιεχομένου, το οποίο αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών, και η Επιτροπή δεν μπορεί να αναλάβει την ευθύνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτήν.

Πίνακας Περιεχομένων

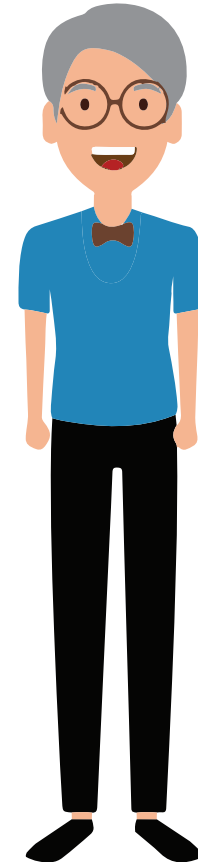
Βασικοί ήρωες ιστορίας
Περίληψη
Ιστορία

σελίδες 1-2
σελίδα 3
σελίδα 4

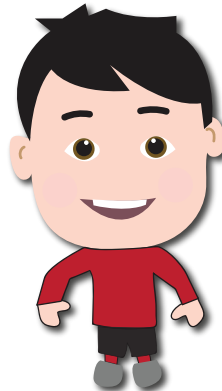

κυρ-Σαμ

μικρός Γιώργος

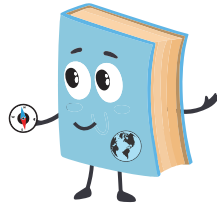
Βασικοί ήρωες ιστορίας

- Ο Αλέξης το λεξικό
- Ο Άτλας ο σχολικός άντλαντας
- Η Ντέιλη το ημερολόγιο
- Ο Σεφ το βιβλίο μαγειρικής
- Ο Νότης το τετράδιο
- Η Σοφία η εγκυκλοπαίδεια
- Ο κυρ-Σαμ ο βιβλιοπώλης
- Ο μικρός Γιώργος

Σοφία

Άτλας

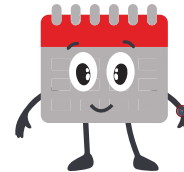
Νότης

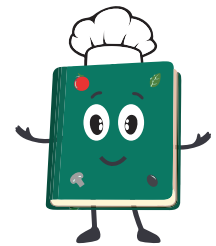
Αλέξης

Ντέιλη

Σεφ

Περίληψη

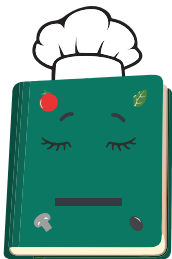
Στο βιβλιοπωλείο του κυρ-Σαμ «Το Θεμέλιο», τα βιβλία ξυπνούν και ψάχνουν να βρουν το γιατί οι άνθρωποι δεν διαβάζουν πλέον βιβλία. Μια ομάδα βιβλίων αποφασίζει να βγει στον έξω κόσμο για να μάθει την αλήθεια. Ανάμεσα τους και ο Αλέξης, ένα αγενές και διαρκώς θυμωμένο λεξικό, που δεν σέβεται τα υπόλοιπα βιβλία και θεωρεί τον εαυτό του καλύτερο από αυτά. Μέσα από την περιπέτεια των βιβλίων, ο Αλέξης θα καταλάβει πόσο σημαντικό πράγμα είναι ο σεβασμός και θα αλλάξει τη στάση και τον χαρακτήρα του. Το τέλος της ιστορίας βρίσκει το βιβλιοπωλείο του κυρ-Σαμ να αποκτά ανέλπιστα την παλιά του αίγλη και τη μαγεία που προσφέρει το διάβασμα να μην χάνεται, παρά την επικράτηση της υπερβολικής ενασχόλησης με ηλεκτρονικές συσκευές στις μέρες μας.

Το φως έσβησε. Όπως και κάθε άλλη νύχτα ο κύριος Σαμ, ο ιδιοκτήτης του βιβλιοπωλείου «Το Θεμέλιο», έλεγξε αν έκλεισε καλά όλα τα παράθυρα και τις πόρτες και έφυγε απογοητευμένος με αργά βήματα για να πάει στο σπίτι του. Πριν λίγα χρόνια το βιβλιοπωλείο του έσφυζε από ζωή και από χαρούμενα παιδάκια που διψούσαν για μάθηση. Ωστόσο, πλέον οι πελάτες που δέχεται μπορούν να μετρηθούν στα δάχτυλα του ενός χεριού σου. Ο κόσμος έχει πια ξεχάσει τη μαγεία των βιβλίων και προτιμά να περνά την ώρα του κολλημένος μπροστά από μια οθόνη, ακόμα κι όταν δεν έχει κάποιο ιδιαίτερο λόγο για να το κάνει. Έτσι, λοιπόν, το παλιό βιβλιοπωλείο του κύριου Σαμ δεν θυμίζει σε τίποτα το ένδοξο παρελθόν του.

Πυκνό σκοτάδι και μια βαθιά σιωπή σκέπασαν το βιβλιοπωλείο. Τα σκονισμένα ράφια για ακόμη μια νύχτα θα φιλοξενήσουν τα ίδια βιβλία που δεν αγόρασε κανείς. Και εκεί που θαρρείς ότι το σκοτάδι αυτό δε θα υποχωρήσει πριν δώσει τη θέση του στον πρωινό ήλιο, μια μικρή φλογίτσα ξεπρόβαλε. Η φλόγα αυτή προερχόταν από ένα λυχνάρι και ήταν αρκετή για να φωτίσει σχεδόν ολόκληρο το βιβλιοπωλείο. Ωστόσο, ποιος θα μπορούσε να είχε ανάψει αυτή τη φλογίτσα αφού ο κύριος Σαμ δεν βρισκόταν εκεί; Η απάντηση ήρθε λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, όταν μια δυνατή φωνή τάραξε τη σιωπή που επικρατούσε:

«ΒΙΒΛΙΑ ΞΥΠΝΗΣΤΕ! ΕΦΤΑΣΕ Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΡΑ!». Ξαφνικά, στα σκοτισμένα ράφια τα βιβλία ξεκίνησαν να ζωντανεύουν! Βιβλία που χασμουριούνται, βιβλία που τεντώνονται, βιβλία να πηδούν από τα ράφια γεμάτα χαρά, βιβλία παντού! Αυτή η μαγευτική σκηνή συνεχίστηκε για ακόμη λίγα λεπτά, ώσπου όλα τα βιβλία είχαν ζωντανέψει και είχαν σταθεί γύρω από ένα γραφείο, λες και περίμεναν από κάποιον να βγει για να βγάλει λόγο. Έπειτα, εν μέσω χειροκροτημάτων ανεβαίνει στο γραφείο μια τεράστια εγκυκλοπαίδεια, πολύ παλιά στην όψη και με σκληρό εξώφυλλο. Τότε ακούστηκε ξανά η φωνή που είχε ξυπνήσει τα βιβλία: «Αγαπητά μου βιβλία, για όσους και όσες δεν με γνωρίζουν, ονομάζομαι Σοφία. Κάθε χρόνο αυτή τη μέρα, ξυπνώ από τον βαθύ μου ύπνο και έχω ως αποστολή να ξυπνώ όλα τα υπόλοιπα βιβλία.» «Και γιατί πρέπει να μας ξυπνάς στα καλά καθούμενα;» ρώτησε με παράπονο ένα αγουροξυπνημένο βιβλίο ψυχολογίας.

Η εγκυκλοπαίδεια τότε χαμογέλασε και απάντησε: «Ως βιβλία έχουμε όλα μια αποστολή και αυτή η αποστολή είναι να αλλάζουμε τις ζωές των ανθρώπων προς το καλύτερο. Ωστόσο, για να το πετύχουμε τον σκοπό μας, πρέπει κάποιος άνθρωπος να μας επιλέξει, να μας βάλει μέσα στη ζωή του.»

Την εγκυκλοπαίδεια τότε διέκοψε ένα θυμωμένο αστυνομικό μυθιστόρημα: «Μα πώς θα μας επιλέξουν αν δεν μπορούν να μας βρουν; Κανείς δεν έρχεται εδώ πλέον. Είναι πιο εύκολο να μας βρουν τερμίτες παρά άνθρωποι σε αυτό το ερείπιο.»

Το χαμόγελο της εγκυκλοπαίδειας έδωσε τη θέση του σε ένα αυστηρό ύφος και η σοφή εγκυκλοπαίδεια κατέβασε λίγο τα γυαλιά της και απάντησε με σοβαρό τόνο αυτή τη φορά:

«Αυτό που εσύ αποκαλείς ερείπιο είναι το σπίτι που μας φιλοξενεί όλα αυτά τα χρόνια. Ο καλός κύριος Σαμ έχτισε αυτό το βιβλιοπωλείο με τους κόπους μιας ολόκληρης ζωής. Για αυτόν, το κάθε ένα βιβλίο από εμάς το αντιμετωπίζει σαν ένα από τα παιδιά του. Γι' αυτό είναι καλό να δείχνουμε τον ανάλογο σεβασμό όταν μιλάμε για το σπίτι μας.»

Το αστυνομικό μυθιστόρημα τότε κατάλαβε το λάθος του, έσκυψε το κεφάλι και απολογήθηκε.

«Εκεί που θέλω να καταλήξω», συνέχισε η Σοφία η εγκυκλοπαίδεια, «είναι πως αυτή η μέρα είναι πολύ σημαντική για εμάς. Πρέπει να την αξιοποιήσουμε για να βρούμε τους λόγους που δεν έρχεται κανείς πλέον στο βιβλιοπωλείο. Κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει τα τελευταία χρόνια και πρέπει να μάθουμε τι είναι αυτό». Τα βιβλία ξεκίνησαν να φωνάζουν ενθουσιασμένα και να χειροκροτούν. Επιτέλους θα κατάφερναν να μάθουν τι κρύβεται πίσω από αυτό το μυστήριο. Θα μάθαιναν τους λόγους που οι άνθρωποι πλέον δεν εκτιμούσαν την αξία τους.

«Γι' αυτόν τον λόγο, προτείνω να σχηματίσουμε μια ομάδα από γενναία βιβλία που θα πάνε στον έξω κόσμο για να μάθουν τι συμβαίνει. Ποια βιβλία είναι πρόθυμα να λάβουν μέρος σε αυτή την περιπέτεια λοιπόν;»

Ξαφνικά, το βιβλιοπωλείο πάγωσε και επικράτησε απόλυτη σιωπή. Τα βιβλία δεν είχαν βγει από το βιβλιοπωλείο από τη μέρα που βρέθηκαν εκεί. Ο κόσμος έξω θα μπορούσε να είναι γεμάτος κινδύνους. Έτσι, όλα τα βιβλία προτίμησαν την ασφάλεια και τη ζεστασιά του βιβλιοπωλείου και κανένα δε δήλωσε πρόθυμο να συμμετάσχει στην αποστολή.

Ωσπου ξαφνικά, ακούστηκε από το βάθος μια χοντρή και δυνατή φωνή: «Εγώ θα πάω να μάθω τι συμβαίνει, μπορείτε να βασιστείτε πάνω μου!». Ήταν ένας σχολικός άτλαντας με μεγάλες σελίδες και στο χέρι του κρατούσε μια πυξίδα.

«Και ποιος είσαι εσύ γενναίο μου βιβλίο;» ρώτησε η Σοφία ικανοποιημένη.

«Είμαι ο Άτλας και μπορείτε να φανταστείτε από πού βγαίνει το όνομά μου. Το όνειρό μου από μικρός ήταν να βρεθώ στα χέρια ενός παιδιού και να του μάθω πού βρίσκονται διάφορες πόλεις, χώρες, νησιά και ήπειροι. Δεν μπορώ να μείνω άλλο εδώ μέσα με τα χέρια σταυρωμένα. Πρέπει να μάθουμε τι άλλαξε τόσο δραματικά.»

«Έχεις απόλυτο δίκιο» αποκρίθηκε μια ατζέντα βλέποντας το ρολόι της. «Δεν υπάρχει άλλος χρόνος για χάσιμο. Θα έρθω κι εγώ μαζί σου Άτλαντα».

«Εσύ πώς ονομάζεσαι, καλό μου ημερολόγιο;» του απάντησε η σοφή εγκυκλοπαίδεια, χαρούμενη που η ομάδα των βιβλίων ξεκίνησε να σχηματίζεται.

«Ονομάζομαι Ντέιλη, και ο σκοπός μου είναι να γίνωμαι πάντα χρήσιμη για τους ανθρώπους. Να τους ενημερώνω για αυτά που πρέπει να θυμηθούν, για το τι πρέπει να κάνουν και το πώς να χρησιμοποιούν τον χρόνο τους. Πάμε λοιπόν, ας μη χάνουμε άλλο χρόνο! Έχουμε μόνο μία μέρα στη διάθεσή μας και θα φροντίσω να την αξιοποιήσουμε με τον καλύτερο τρόπο!»

«Μη βιάζεσαι τόσο» ακούστηκε μια άλλη φωνή. «Ο μόνος λόγος για να βιάζεται κάποιος είναι για να μην κάψει το φαγητό του στον φούρνο! Θα έρθω κι εγώ μαζί σας.»

«Ποιος είσαι εσύ που θες να μας καθυστερήσεις;» ρώτησε εκνευρισμένη η Ντέιλη.

«Εγώ είμαι ο Σεφ και είμαι ένα βιβλίο μαγειρικής. Ο σκοπός μου είναι να μοιράζομαι τις συνταγές μου με τον κόσμο και να τους ομορφαίνω τη ζωή με το φαγητό. Δυστυχώς, ακόμη περιμένω τον άνθρωπο που θα εκτιμήσει τις συνταγές μου. Ωστόσο, με αυτή την κατάσταση δεν το βλέπω να γίνεται σύντομα», είπε και έφτιαξε το ψηλό μαγειρικό του καπέλο.

«Μην ανησυχείς, αγαπητό μου βιβλίο, είμαι σίγουρη ότι όλα θα πάνε καλά και ότι θα καταφέρετε να μάθετε τι συμβαίνει» του απάντησε η Σοφία με δάκρυα στα μάτια. Τότε ο Άτλας έμεινε να κοιτάει απορημένος για λίγη ώρα και έπειτα ρώτησε την εγκυκλοπαίδεια:

«Εννοείς ότι εσύ δε θα έρθεις μαζί μας; Χρειαζόμαστε τη σοφία και τις γνώσεις σου για να τα καταφέρουμε!»

«Μακάρι να μπορούσα να έρθω μαζί σας καλέ μου Άτλαντα» απάντησε η Σοφία. «Δεν είμαι παρά μια γριούλα πλέον, δεν έχω τη δύναμη και την ταχύτητα που χρειάζεται μια τέτοια αποστολή. Το μόνο που θα καταφέρω να κάνω αν έρθω μαζί σας είναι να σας καθυστερήσω.»

«Μην ανησυχείς, Σοφία, δε θα σε απογοητεύσουμε. Θα κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας για να τα καταφέρουμε» είπε με σιγουριά η Ντέιλη. «Άτλαντα, Σεφ, είστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε το ταξίδι μας;»

Εκείνη τη στιγμή, ξεκίνησε να ακούγεται από το βάθος του βιβλιοπωλείου ένας πολύ παραξενος ήχος. Αυτός ο ήχος έμοιαζε με μουγκρητό και προερχόταν από τα πολύ πίσω ράφια του βιβλιοπωλείου, εκεί που δεν έφτανε καν το φως του λυχνariού. Τα βιβλία τρομαγμένα ξεκίνησαν να τρέχουν πανικόβλητα μέσα στο βιβλιοπωλείο. Στα επόμενα λεπτά επικρατούσε ένας πανικός, ώσπου η Σοφία με τη δυνατή και αυστηρή φωνή της επέβαλε την τάξη:

«Ησυχία! Μην πανικοβάλλεστε, ξέρω πολύ καλά σε ποιον ανήκει αυτό το μουγκρ...»

Προτού προλάβει να τελειώσει την πρότασή της η Σοφία, άρχισε να φαίνεται μέσα από το σκοτάδι μια μορφή. Το μουγκρητό γινόταν ολοένα και πιο δυνατό, πιο τρομακτικό. Τα υπόλοιπα βιβλία έτρεμαν από τον φόβο τους για το τι θα αντίκριζαν. Τα βαριά βήματα που πριν από λίγο ακούγονταν στο βάθος, τώρα νόμιζες ότι περνούσαν από δίπλα σου. Ό,τι κι αν ήταν αυτό το κάτι, ήταν πλέον εκεί.

«Μα αυτό είναι...» τραύλισε ένα αλφαβητάρι σε μια νουβέλα που βρισκόταν δίπλα του.

«Ναι, αυτό είναι ένα...» απάντησε το ίδιο σαστισμένα η νουβέλα.

«Ναι είμαι ένα λεξικό, ένα θυμωμένο λεξικό!» ούρλιαξε το μυστηριώδες βιβλίο ξεπροβάλλοντας από τις σκιές. Ήταν ένα κοντό και χοντρό λεξικό με πάρα πολλές σελίδες και κοφτερά δόντια. Η όψη του ήταν πραγματικά τρομακτική, το ύφος του ήταν θυμωμένο και έβγαζε συνεχώς καπνούς από τα αυτιά του. «Ποιος τόλμησε να με ξυπνήσει από τον βαθύ μου ύπνο;» συνέχισε το λεξικό.

BOOK STORE

«Εγώ τόλμησα να σε ξυπνήσω Αλέξη» του απάντησε η Σοφία η εγκυκλοπαίδεια. «Υπάρχει κίνδυνος για όλα εμάς τα βιβλία να ξεχαστούμε εντελώς από τους ανθρώπους. Πρέπει να λάβουμε δραστικά μέτρα αν θέλουμε να αλλάξει αυτό.»

«Φυσικά και υπάρχει κίνδυνος για όλους εσάς. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν έχετε καμία χρησιμότητα για τους ανθρώπους. Τα μοναδικά είδη βιβλίων που είναι πραγματικά απαραίτητα για τους ανθρώπους είμαστε εμείς τα λεξικά» αποκρίθηκε ο Αλέξης γεμάτος περηφάνεια.

«Μα πώς μπορείς να λες κάτι τέτοιο; Είμαστε όλα βιβλία και αυτός ο κίνδυνος υπάρχει για όλους μας. Αν οι άνθρωποι σταματήσουν να έρχονται στο βιβλιοπωλείο, τότε είμαστε καταδικασμένα να μείνουμε για πάντα εδώ» είπε συγχισμένη η Ντέιλη.

«Αυτό που είπες δείχνει ότι δεν σέβεσαι τα υπόλοιπα βιβλία» πρόσθεσε ο Άτλας.

«Μην ξεχνάς ότι κι εσύ είσαι παγιδευμένος εδώ, Αλέξη» συμπλήρωσε και ο Σεφ.

Ο Αλέξης τότε γύρισε το θυμωμένο του βλέμμα προς τη Σοφία και τα τρία βιβλία που ήταν έτοιμα να φύγουν και ξεκίνησε να φωνάζει:

«Ο λόγος που δεν έρχονται άνθρωποι στο βιβλιοπωλείο, είναι επειδή οι πληροφορίες που έχετε να τους δώσετε δεν είναι σημαντικές. Αντιθέτως, ένα λεξικό μπορεί να μάθει λέξεις στους ανθρώπους. Χωρίς τις λέξεις οι άνθρωποι δεν μπορούν να μιλήσουν, να γράψουν, να σκεφτούν ή να επικοινωνήσουν».

Έπειτα, το θυμωμένο λεξικό συνέχισε τον μονόλογό του:

«Ποιος θα έρθει να αγοράσει μια εγκυκλοπαίδεια για να διαβάσει αμέτρητες, περιττές πληροφορίες για οτιδήποτε;

Επίσης, ποιον ενδιαφέρουν οι συνταγές σου κύριε Σεφ; Αν κάποιος δεν ξέρει να μαγειρεύει, ας πάει σε μια σχολή μαγειρικής. Για να μην σχολιάσω τον σχολικό άτλαντα. Δεν είναι ειρωνικό να έχεις πληροφορίες για ολόκληρο την πλανήτη αλλά να είσαι κολλημένος πάνω σε ένα ράφι; Τέλος, οι ατζέντες χρησιμεύουν μόνο ως διακοσμητικές. Αν έχει κάποιος ρολόι και μυαλό για να θυμάται τι έχει να κάνει, τι την χρειάζεται την ατζέντα;»

Μια σιωπή σκέπασε ξανά το βιβλιοπωλείο. Τα βιβλία δεν πίστευαν στα αυτιά τους με όλα όσα ξεστόμισε ο Αλέξης.

«Μπορείς να πιστεύεις ό,τι θέλεις, αγαπητέ μου Αλέξη» του απάντησε η Σοφία. «Όλα τα υπόλοιπα βιβλία δείχνουμε σεβασμό στη διαφορετικότητά μας. Μοιραζόμαστε τα ίδια προβλήματα, τα ίδια όνειρα και τους ίδιους στόχους. Και όλα μαζί στο τέλος θα τα καταφέρουμε. Αν θες μπορείς να βοηθήσεις κι εσύ τον Άτλαντα, την Ντέιλη και τον Σεφ στην αποστολή τους. Είμαι σίγουρη ότι η βοήθειά σου θα είναι πολύτιμη».

«Είμαι σίγουρος ότι χρειάζεστε τη βοήθειά μου, όμως εγώ σίγουρα δεν χρειάζομαι τη δική σας βοήθεια» καυχήθηκε το λεξικό και ξεκίνησε να γελά ειρωνικά.

Κι ενώ η ατμόσφαιρα στο βιβλιοπωλείο δεν ήταν και η καλύτερη, ξαφνικά ξεπρόβαλε πάνω στο γραφείο ένα μικρό τετράδιο και όλα τα βλέμματα στράφηκαν πάνω του.

«Ξέρω ότι δεν είμαι παρά ένα μικρό τετράδιο. Μέχρι τώρα με έχουν κοροϊδέψει πολλές φορές τα άλλα βιβλία επειδή δεν είμαι σαν αυτά. Ωστόσο, θέλω κι εγώ να βοηθήσω τα υπόλοιπα βιβλία στην αποστολή τους. Θα κάνω ό,τι μπορώ για να μάθουμε όλη την αλήθεια!»

Τότε αποκρίθηκε το κακό λεξικό απευθυνόμενο στο μικρό τετράδιο:

«Ποιος σου είπε ότι εμείς τα βιβλία χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου; Δεν έχεις ούτε μια λέξη γραμμένη μέσα σου, αλλά θέλεις να σε βλέπουμε σαν ένα από εμάς; Εσύ δεν θα έπρεπε να ονομάζεσαι τετράδιο αλλά τετρ-άδειο!»

Τα κακά λόγια του Αλέξη προκάλεσαν το γέλιο των υπόλοιπων βιβλίων, αλλά το τετράδιο δεν το έβαλε κάτω και συνέχισε:

«Δεν εκτιμώ τα όσα λες για μένα καλέ μου κύριε, παρ' όλα αυτά θα συνεχίσω να σε σέβομαι. Εξάλλου μπορεί να μην το δείχνεις, αλλά είμαι σίγουρος ότι κι εσύ θα ήθελες να βρεθείς στα χέρια κάποιου ανθρώπου και να τον βοηθήσεις να μάθει καινούργιες λέξεις. Κι εσύ φοβάσαι ότι μπορεί να μείνεις εδώ για πάντα και να μην καταφέρεις να εκπληρώσεις το όνειρό σου. Κι εσύ...»

«Αρκετά άκουσα!» τον διέκοψε απότομα το λεξικό. «Θααα...έρθω κι εγώ μαζί σας τελικά. Έτσι κι αλλιώς δεν μπορείτε να τα καταφέρετε χωρίς εμένα. Χρειάζεστε και κάποιο χρήσιμο και δυνατό βιβλίο για να σας ξελασπώνει. Ας ξεκινήσουμε λοιπόν.»

«Σοφή επιλογή να αποφασίσεις να βοηθήσεις τα υπόλοιπα βιβλία» είπε ενθουσιασμένη η Σοφία η εγκυκλοπαίδεια. «Εσένα πώς σε λένε καλό μου τετράδιο;»

«Ονομάζομαι Νότης κυρία Σοφία, και είμαι πολύ ενθουσιασμένος που θα συμμετάσχω σε αυτή την αποστολή! Επιτέλους θα νιώσω κι εγώ ότι φάνηκα χρήσιμος σε κάτι!»

«Καλώς όρισες στην ομάδα μας Νότη!» είπε η Ντέιλη κοιτώντας το ρολόι της. «Ωρα να ξεκινήσουμε την

αποστολή μας αν θέλουμε να προλάβουμε. Πάμε λοιπόν!»

Η Σοφία έστρεψε το βλέμμα της προς τα βιβλία της ομάδας και τους είπε χαμογελαστή: «Να προσέχετε καλά μου βιβλία. Θα σας περιμένουμε για να μας πείτε τα νέα μόλις επιστρέψετε!».

Όλα τα βιβλία γύρισαν προς την ομάδα και ξεκίνησαν να αποχαιρετούν τους φίλους τους. Η ομάδα ήταν έτοιμη. Ο Άτλας, η Ντέιλη, ο Σεφ, ο Αλέξης και ο μικρός Νότης ξεκίνησαν να βαδίζουν με αποφασιστικότητα για να βγουν από το βιβλιοπωλείο και να αρχίσουν την αποστολή τους.

Τότε ο μικρός Νότης ρώτησε τα υπόλοιπα βιβλία: «Εμμ...ξέρετε προς τα πού είναι η έξοδος;»

Όλα τα βιβλία στάθηκαν απορημένα και κοίταζαν το ένα το άλλο. Γνώριζαν ότι ο κυρ-Σαμ είχε ελέγξει αν υπήρχαν ανοιχτές πόρτες ή ανοιχτά παράθυρα πριν φύγει από το βιβλιοπωλείο.

«Ας προχωρήσουμε ακόμη λίγο μέχρι να βρούμε κάποια έξοδο» είπε ο Άτλας.

«Ο χρόνος μας είναι πολύτιμος και η λύση είναι απλή» είπε ο Αλέξης το λεξικό. «Θα τρέξω με φόρα και θα σπάσω ένα από τα παράθυρα του βιβλιοπωλείου για να καταφέρουμε να βγούμε έξω.»

Ποια από τις δύο λύσεις θα ακολουθήσουν τα βιβλία;

A) Θα ακολουθήσουν την ιδέα του Άτλαντα.

B) Θα ακολουθήσουν την ιδέα του Αλέξη.

Εάν απάντησες το A, προχώρησε στη σελίδα 11.

Εάν απάντησες το B, προχώρησε στη σελίδα 12.

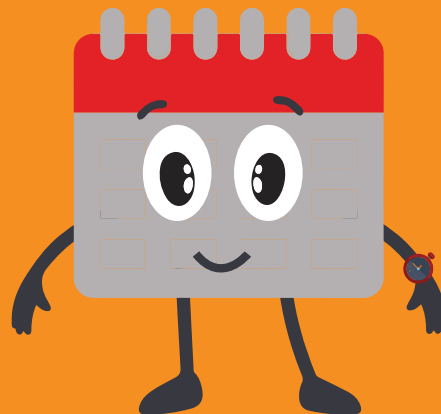
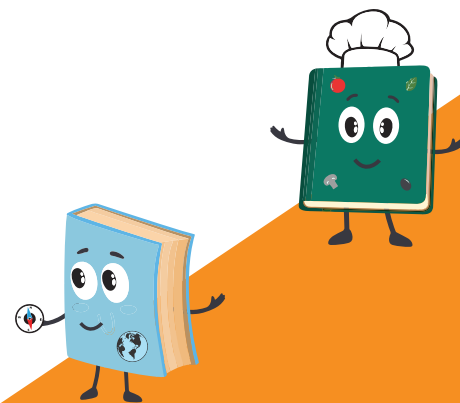
Τα βιβλία αποφάσισαν να περπατήσουν για ακόμη λίγο μέσα στο βιβλιοπωλείο, με την ελπίδα ότι θα βρουν μια έξοδο. Το να προκαλέσουν ζημιές στο βιβλιοπωλείο θα έδειχνε έλλειψη σεβασμού προς τον κύριο Σαμ αλλά και το ίδιο τους το σπίτι!

Λίγα λεπτά αργότερα, η Ντέιλη έκανε την εξής σκέψη: η πίσω πόρτα του βιβλιοπωλείου είχε ένα μικρό πορτάκι στο κάτω μέρος της. Από αυτό το μικρό πορτάκι δεν χωρούσε να περάσει άνθρωπος, αλλά υπήρχε εκεί για να μπορεί να μπαίνει ο σκύλος του κυρ-Σαμ τις κρύες νύχτες του χειμώνα. Αυτή είναι η έξοδος που έψαχναν τα βιβλία!

«Ακολουθήστε με!» είπε με ενθουσιασμό η Ντέιλη. «Βρήκα την λύση!»

Τα υπόλοιπα βιβλία ακολούθησαν την Ντέιλη και λίγο αργότερα εκείνη τους οδήγησε στο πορτάκι. Οι φίλοι μας επιτέλους κατάφεραν να βγουν στον έξω κόσμο!

Προχώρησε στη σελίδα 13 για να μάθεις τη συνέχεια!

Τα υπόλοιπα βιβλία ήξεραν πόσο λάθος ήταν η λύση που πρότεινε ο Αλέξης. Το να προκαλέσουν ζημιές για να καταφέρουν να βγουν θα έδειχνε έλλειψη σεβασμού προς τον κύριο Σαμ αλλά και το ίδιο τους το σπίτι!

Ωστόσο, κανένα βιβλίο δεν τόλμησε να φέρει αντίρρηση στον τρομερό Αλέξη γιατί τον φοβόντουσαν. Έτσι λοιπόν, ο Αλέξης είδε από μακριά ένα μικρό παραθυράκι που βρισκόταν πάνω από τα πίσω ράφια του βιβλιοπωλείου. Πήρε φόρα από μακριά, πήδηξε πάνω στα ράφια με τρεις πήδους και προσγειώθηκε με το εξώφυλλό του πάνω στο τζάμι. Το τζάμι έσπασε με ένα πολύ δυνατό θόρυβο και το βιβλιοπωλείο γέμισε με σπασμένα γυαλιά. Πάνω στα ράφια, πάνω στο πάτωμα, παντού γυαλιά! Ο Άτλας, η Ντέιλη, ο Σεφ και ο Νότης έμειναν να κοιτάνε λυπημένα. Τώρα πλέον δεν υπήρχε κανένας τρόπος για να βγουν από το βιβλιοπωλείο. Ο μόνος που κατάφερε να βγει ήταν ο Αλέξης.

«Και τι με νοιάζει εμένα αν δεν μπορούν να βγουν τα υπόλοιπα βιβλία; Δεν χρειάζομαι καν τη βοήθειά τους. Θα τα καταφέρω μόνος μου.»

Ωστόσο, για να καταφέρει να προχωρήσει ο Αλέξης, έπρεπε πρώτα να κατέβει από τη στέγη του βιβλιοπωλείου. Έσκυψε λοιπόν το κεφάλι του για να δει πόσο ψηλά βρισκόταν. Τότε το τρομακτικό λεξικό ζαλιστήκε επειδή φοβόταν τα ύψη.

«Τώρα που το ξανασκέφτομαι, δεν είναι και τόσο καλή ιδέα να φύγω από το βιβλιοπωλείο. Έχω τη ζεστασιά και την ασφάλεια που χρειάζομαι. Δεν με νοιάζει αν μείνω εκεί για πάντα».

Ο Αλέξης μπήκε ξανά στο βιβλιοπωλείο και επέστρεψε στο ράφι του για να συνεχίσει τον βαθύ του ύπνο. Κι έτσι, η περιπέτεια των μικρών μας φίλων τελείωσε πριν καλά-καλά αρχίσει.

Τέλος

«Τώρα που καταφέραμε να βγούμε από το βιβλιοπωλείο, πρέπει να αποφασίσουμε πού θα πάμε για να μάθουμε την αλήθεια για τους ανθρώπους»
είπε η Ντέιλη.

«Θα πάμε στο δημοτικό σχολείο που βρίσκεται εδώ κοντά. Ακολουθήστε με» απάντησε απότομα ο Αλέξης.

«Μα... μα κύριε Αλέξη, αυτό δεν το αποφασίσαμε όλοι μαζί» είπε φοβισμένος ο Νότης το τετράδιο. «Ίσως είναι καλύτερα να σεβαστούμε την απόφαση που θα πάρουμε όλοι μαζί.»

«Δεν θα σεβαστώ καμιά απόφαση» είπε ο Αλέξης. «Η θα έρθετε μαζί μου, ή δε θα φτάσετε ποτέ τον στόχο σας».

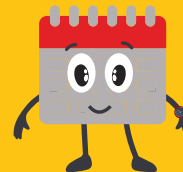
Τι θα αποφασίσουν τα υπόλοιπα βιβλία;

A) Να ακολουθήσουν το τρομακτικό λεξικό.

B) Να μην ακολουθήσουν το τρομακτικό λεξικό.

Εάν απάντησες το A, προχώρησε στη σελίδα 14.

Εάν απάντησες το B, προχώρησε στη σελίδα 16.

Τα υπόλοιπα βιβλία προχώρησαν λίγο πιο πέρα και είχαν μια σύντομη συζήτηση. Έπειτα, επέστρεψαν κοντά στον Αλέξη και ο Άτλας του ανακοίνωσε την απόφασή τους.

«Αυτό που είπες δείχνει έλλειψη σεβασμού προς εμάς, τα υπόλοιπα βιβλία. Ωστόσο, αποφασίσαμε να σε ακολουθήσουμε για να παραμείνουμε όλοι μαζί ενωμένοι».

Τα βιβλία ξεκίνησαν να κατευθύνονται προς το σχολείο μέσα στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας. Ξαφνικά, ακούστηκε ένα δυνατό γάβγισμα και ένας σκύλος ξεκίνησε να τρέχει προς το μέρος των βιβλίων. Τα βιβλία ξεκίνησαν να τρέχουν πανικόβλητα και πάνω στη βιασύνη τους έτρεξαν μέσα σε ένα σπίτι για να γλιτώσουν.

«Να ρωτήσω κάτι;» είπε λαχανιασμένος ο Άτλας. «Είδατε κι εσείς από το παράθυρο του σπιτιού εκείνο το τεράστιο φωτεινό κουτί;»

Την απάντηση σε αυτή την ερώτηση την είχε η Ντέιλη. «Ξέρω τι είναι αυτό! Μου το είχε εξηγήσει μια εφημερίδα που είχα γνωρίσει πιο παλιά» δήλωσε ενθουσιασμένη και συνέχισε:

«Αυτό το κουτί ονομάζεται τηλεόραση. Είναι μια συσκευή που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι για να ψυχαγωγούνται και να ενημερώνονται». Αυτόματα η χαρά της Ντέιλη μετατράπηκε σε προβληματισμό. «Λέτε αυτό το κουτί να ευθύνεται που δεν μας διαβάζουν πλέον οι άνθρωποι;»

Επικράτησε απόλυτη σιωπή για λίγο.

Τότε ο Σεφ που ήθελε να ελαφρύνει το κλίμα είπε μια ιδέα:

«Ας μείνουμε κάτω από το αυτοκίνητο απόψε. Έτσι ο σκύλος δεν θα μπορεί να μας βρει και θα γλιτώσουμε από το κρύο μέχρι να ξημερώσει».

Τα βιβλία πέρασαν τη νύχτα κάτω από το αυτοκίνητο και ένα προς ένα αποκοιμήθηκαν κουρασμένα. Το πρωί τα βιβλία ξύπνησαν με μια μεγάλη έκπληξη.

«Γιώργο, τι γυρεύουν τα βιβλία σου κάτω από το αυτοκίνητο; Μάζεψέ τα γρήγορα γιατί αργήσαμε για το σχολείο!» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

Πριν καλά-καλά καταλάβουν τα βιβλία τι είχε συμβεί, ένα χέρι απλώθηκε και ξεκίνησε να τα αρπάζει ένα προς ένα. Κι έτσι, μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, οι φίλοι μας βρέθηκαν από το κάτω μέρος του αυτοκινήτου, μέσα στο αυτοκίνητο! Ένα αγοράκι τα είχε πάρει και τα είχε βάλει μέσα στη τσάντα του.

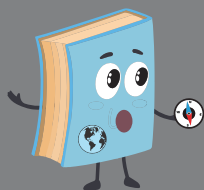
Λίγα λεπτά αργότερα, το αγοράκι κατέβηκε από το αυτοκίνητο και ρώτησε στη μαμά του:

«Μαμά, γιατί νιώθω τη τσάντα μου πιο βαριά σήμερα;»

«Η ιδέα σου θα είναι. Πήγαινε γρήγορα στην τάξη σου γιατί χτύπησε το κουδούνι!»

Έστω κι έτσι, τα βιβλία κατάφεραν να βρεθούν στο σχολείο, που ήταν και ο αρχικός τους προορισμός.

Προχώρησε στη σελίδα 18 να μάθεις τη συνέχεια!

Τα υπόλοιπα βιβλία προχώρησαν λίγο πιο πέρα και είχαν μια σύντομη συζήτηση. Έπειτα, επέστρεψαν κοντά στον Αλέξη και ο Άτλας του ανακοίνωσε την απόφασή τους.

«Αυτό που είπες δείχνει έλλειψη σεβασμού προς εμάς, τα υπόλοιπα βιβλία. Γι' αυτό τον λόγο, αποφασίσαμε να μη σε ακολουθήσουμε και να πάρουμε το δικό μας δρόμο».

Έτσι, τα υπόλοιπα βιβλία ξεκίνησαν χωρίς τον Αλέξη να κατευθύνονται προς το σχολείο μέσα στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας. Ξαφνικά, ακούστηκε ένα δυνατό γάβγισμα και ένας σκύλος ξεκίνησε να τρέχει προς το μέρος των βιβλίων. Τα βιβλία ξεκίνησαν να τρέχουν πανικόβλητα και πάνω στη βιασύνη τους έτρεξαν μέσα σε ένα σπίτι για να γλιτώσουν.

«Να ρωτήσω κάτι;» είπε λαχανιασμένος ο Άτλας. «Είδατε κι εσείς από το παράθυρο του σπιτιού εκείνο το τεράστιο φωτεινό κουτί;»

Την απάντηση σε αυτή την ερώτηση την είχε η Ντέιλι. «Ξέρω τι είναι αυτό! Μου το είχε εξηγήσει μια εφημερίδα που είχα γνωρίσει πιο παλιά» δήλωσε ενθουσιασμένη και συνέχισε: «Αυτό το κουτί ονομάζεται τηλεόραση. Είναι μια συσκευή που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι για να ψυχαγωγούνται και να ενημερώνονται».

Τότε η χαρά της Ντέιλι μετατράπηκε σε προβληματισμό. «Λέτε αυτό το κουτί να ευθύνεται που δεν μας διαβάζουν πλέον οι άνθρωποι;»

Επικράτησε απόλυτη σιωπή για λίγο.

Τότε ο Σεφ που ήθελε να ελαφρύνει το κλίμα είπε μια ιδέα:

«Ας μείνουμε κάτω από το αυτοκίνητο απόψε. Έτσι ο σκύλος δεν θα μπορεί να μας βρει και θα γλιτώσουμε από το κρύο μέχρι να ξημερώσει». Τα βιβλία πέρασαν τη νύχτα κάτω από το αυτοκίνητο και ένα προς ένα αποκοιμήθηκαν εκεί από την κούραση. Το πρωί τα βιβλία ξύπνησαν με μια μεγάλη έκπληξη.

«Γιώργο, τι γυρεύουν τα βιβλία σου κάτω από το αυτοκίνητο; Μάζεψέ τα γρήγορα γιατί αργήσαμε για το σχολείο!» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

Πριν καλά-καλά καταλάβουν τα βιβλία τι είχε συμβεί, ένα χέρι απλώθηκε και ξεκίνησε να τα αρπάζει ένα προς ένα. Κι έτσι, μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, οι φίλοι μας βρέθηκαν από το κάτω μέρος του αυτοκινήτου, μέσα στο αυτοκίνητο! Ένα αγοράκι τα είχε πάρει και τα είχε βάλει μέσα στη τσάντα του.

Λίγα λεπτά αργότερα, το αγοράκι κατέβηκε από το αυτοκίνητο και ρώτησε τη μαμά του:

«Μαμά, γιατί νιώθω τη τσάντα μου πιο βαριά σήμερα;»

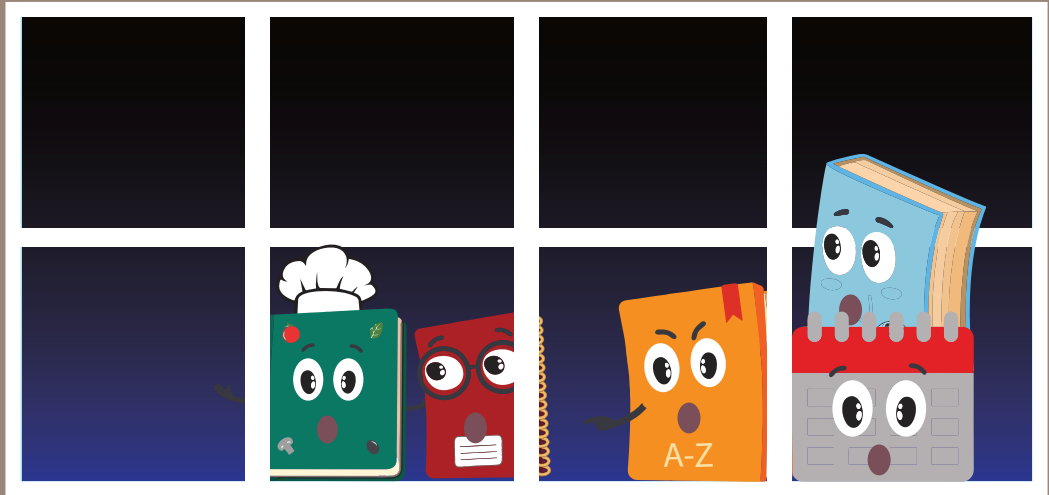
«Η ιδέα σου θα είναι. Πήγαινε γρήγορα στην τάξη σου γιατί χτυπά το κουδούνι!»

Ενώ το αγόρι προχωρούσε προς την είσοδο του σχολείου, το μάτι του πήρε ένα άλλο πεταμένο βιβλίο που έγραφε στο εξώφυλλό του: «Λεξικό Νεοελληνικής Γλώσσας».

«Πολύ παράξενο αυτό που συμβαίνει σήμερα με τα πεταμένα βιβλία» σκέφτηκε το αγόρι. Έπειτα, έτρεξε και πήρε το λεξικό από κάτω και το έβαλε στην ήδη βαρυφορτωμένη τσάντα του.

Ήταν ο Αλέξης! Έστω κι έτσι, τα βιβλία κατάφεραν να βρεθούν ενωμένα στο σχολείο.

Προχώρησε στη σελίδα 18 να μάθεις τη συνέχεια!

Το αγοράκι πήγε βιαστικά στην τάξη του, όπου εκείνη την ώρα ξεκινούσε το 2ωρο μάθημα των μαθηματικών. Το μάθημα αυτό ακολουθούσε το πρώτο διάλειμμα. Με το χτύπημα του κουδουνιού, όλα τα παιδάκια βγήκαν έξω από την τάξη βιαστικά. Αυτή ήταν η τέλεια στιγμή για να καταφέρουν τα βιβλία να βγουν από την τσάντα! «Αυτή είναι η ευκαιρία μας, πάμε γρήγορα να φύγουμε από εδώ» είπε αποφασιστικά ο Άτλας.

Αυτό που έμενε τώρα ήταν να αποφασίσουν τα βιβλία με ποια σειρά θα έβγαιναν από τη σχολική τσάντα. Ο Νότης είχε μια ιδέα:

«Θα σας παρακαλούσα να βγούμε με τη σειρά ξεκινώντας από το πιο μικρό βιβλίο μέχρι το πιο μεγάλο. Θα χρειαστώ σίγουρα τη βοήθειά σας για να βγω από εδώ. Με αυτό τον τρόπο θα βεβαιωθούμε ότι δε θα μείνει κανείς πίσω».

Ο Αλέξης τότε γέλασε ειρωνικά και απάντησε:

A) «Δεν ξέρετε ότι πάντα επιβιώνει ο πιο δυνατός; Εγώ θα βγω πρώτος. Εάν υπάρχει χρόνος, θα βοηθήσω κι εσάς να βγείτε».

B) «Δεν βλέπω τον λόγο για να γίνει αυτό, αλλά θα μείνω τελευταίος ως ο μεγαλύτερος, αφού αυτό πρότεινε η ομάδα. Είμαι καλύτερος από εσάς κι έτσι θα καταφέρω να βγω ό,τι κι αν γίνει».

Εάν απάντησες το A, προχώρησε στη σελίδα 20.

Εάν απάντησες το B, προχώρησε στη σελίδα 21.

Τα υπόλοιπα βιβλία δεν πρόλαβαν καν να απαντήσουν και ο Αλέξης άνοιξε βιαστικά το φερμουάρ της τσάντας και βρέθηκε έξω με έναν πήδο.

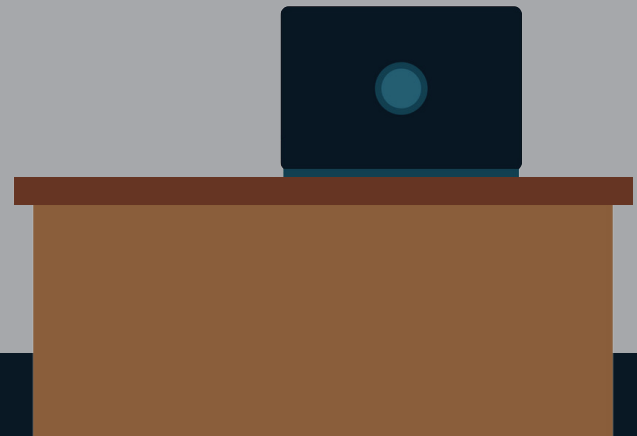
Πριν προλάβουν τα υπόλοιπα βιβλία να βγουν έξω από τη τσάντα, ξεκίνησαν να ακούγονται βήματα. Τα βιβλία άρχισαν να βγαίνουν βιαστικά από την τσάντα. Λίγο αργότερα, βρέθηκαν να τρέχουν μέσα στην τάξη για να κρυφτούν. Τελικά βρήκαν κρυψώνα πίσω από ένα φυτό που βρισκόταν στο πίσω μέρος της τάξης. Ο Άτλας, η Ντέιλη, ο Σεφ και ο Αλέξης κοίταζαν για λίγη ώρα ο ένας τον άλλο απορημένοι. Κάποιος έλειπε.

«Πού.....πού είναι ο Νότης;» ρώτησε σαστισμένος ο Σεφ. Η απάντηση ήρθε από την Ντέιλη: «'Ημουν η τελευταία που κατάφερε να βγει από την τσάντα προτού ακουστούν τα βήματα! Ο Νότης ήταν ακόμα μέσα στην τσάντα και λογικά δεν πρόλαβε να βγει!».

Τότε, ο ήχος από τα βήματα έγινε ακόμη πιο έντονος και ο Γιώργος μπήκε στην τάξη κρατώντας ένα κινητό, χωρίς να παρατηρήσει τα βιβλία που είχαν κρυφτεί πίσω από το φυτό. Μόλις κτύπησε το κουδούνι ο Γιώργος άρπαξε την τσάντα του και έφυγε τρέχοντας προς το γήπεδο, αφού ήταν ώρα για το μάθημα της Γυμναστικής.

«Ελπίζω να είσαι ευχαριστημένος τώρα, Αλέξη» είπε με παράπονο ο Σεφ, και συνέχισε:

«Αντί να σεβαστείς την επιθυμία του Νότη που ζήτησε τη βοήθειά μας, προτίμησες να βάλεις τον εγωισμό σου πάνω από όλους. Τώρα πώς θα βρούμε το κακόμοιρο το τετράδιο;»

Πριν προλάβουν τα υπόλοιπα βιβλία να βγουν έξω από τη τσάντα, ξεκίνησαν να ακούγονται βήματα. Τα βιβλία ξεκίνησαν να βγαίνουν βιαστικά από την τσάντα. Λίγο αργότερα, βρέθηκαν να τρέχουν μέσα στην τάξη για να κρυφτούν. Τελικά βρήκαν κρυφώνα πίσω από ένα φυτό που βρισκόταν στο πίσω μέρος της τάξης. Ο Άτλας, η Ντέιλη, ο Αλέξης και ο Νότης κοίταζαν για λίγη ώρα ο ένας τον άλλο απορημένοι. Κάποιοι έλειπε.

«Πού.....πού είναι ο Σεφ;» ρώτησε σαστισμένος ο Νότης. Η απάντηση ήρθε από τον Αλέξη: «Όταν έβγαινα από την τσάντα ήταν ο μόνος που είχε μείνει εκεί. Λογικά δεν πρόλαβε να βγει από τη τσάντα.»

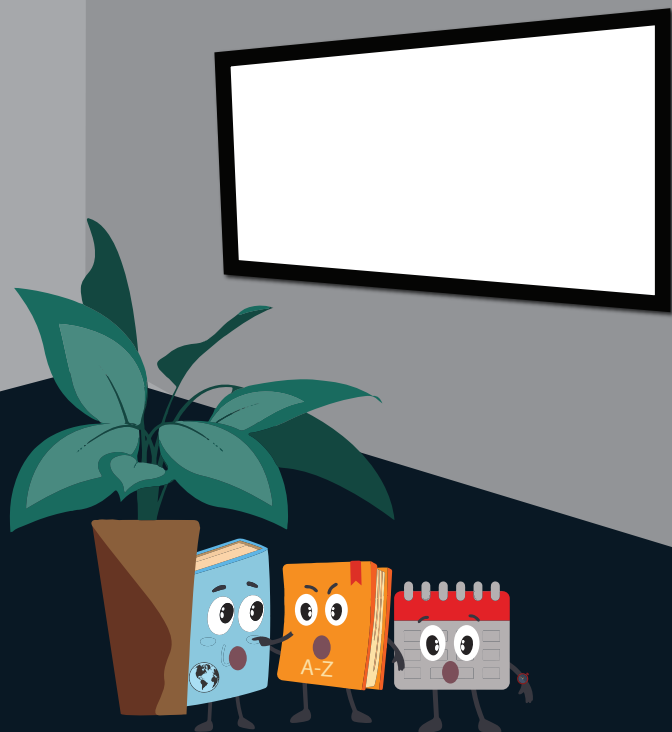
«Δεν είχες πει πως θα έμηνες τελευταίος επειδή είσαι καλύτερος από όλους εμάς;» είπε με θυμωμένο ύφος η Ντέιλη.

Ο Αλέξης δεν απάντησε γιατί ήξερε ότι είχε κάνει λάθος.

Τότε, ο ήχος από τα βήματα έγινε ακόμη πιο έντονος και ο Γιώργος μπήκε στην τάξη κρατώντας ένα κινητό, χωρίς να παρατηρήσει τα βιβλία που είχαν κρυφτεί πίσω από το φυτό. Μόλις κτύπησε το κουδούνι ο Γιώργος άρπαξε την τσάντα του και έφυγε τρέχοντας προς το γήπεδο, αφού ήταν ώρα για το μάθημα της Γυμναστικής.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» είπε ο Άτλας. «Ο Σεφ χρειάζεται τη βοήθειά μας.»

Προχώρησε στη σελίδα 22 να μάθεις τη συνέχεια!

Τότε ακούστηκε μια φωνή που δεν ήταν γνώριμη στους φίλους μας:

«Το παιδάκι που πήρε τον φίλο σας και έφυγε βρίσκεται στο γήπεδο του σχολείου. Αν βγείτε από την τάξη και προχωρήσετε ευθεία για λίγο θα το βρείτε».

Τα βιβλία έψαχναν απορημένα να βρουν από πού προερχόταν αυτή η φωνή. Τελικά κατάλαβαν ότι αυτή ερχόταν από το ίδιο το φυτό!

Τι απάντησαν τα βιβλία τότε;

A) Δέχτηκαν τις οδηγίες του φυτού και έδειξαν την ευγνωμοσύνη τους.

B) Το φυτό μπορεί να θέλει το κακό τους. Έτσι, δεν έδωσαν σημασία στις οδηγίες του και έφυγαν βιαστικά.

Εάν απάντησες το A, προχώρησε στη σελίδα 23.

Εάν απάντησες το B, προχώρησε στη σελίδα 24.

Σεβασμός σημαίνει να εκτιμάς τη βοήθεια που προσπαθεί να σου προσφέρει κάποιος άλλος. Ακόμη κι αν δεν χρειάζεσαι βοήθεια, μπορείς να αρνηθείς ευγενικά! Έτσι, ο Άτλας απάντησε:

«Σε ευχαριστούμε για τη βοήθεια καλό μου φυτό. Αν καταφέρουμε τον στόχο μας θα το χρωστάμε σε σένα. Θα μπορούσες να μου λύσεις ακόμη μια απορία; Τι ήταν εκείνο το πράγμα που κρατούσε το αγόρι όταν μπήκε στην τάξη;»

«Φυσικά! Αυτό, αγαπημένα μου βιβλία, ήταν ένα κινητό τηλέφωνο» είπε το φυτό. «Σε βοηθά να μιλάς με άτομα που βρίσκονται μακριά σου. Αν το χρησιμοποιείς σωστά είναι κάτι πολύ χρήσιμο.»

«Αν το χρησιμοποιείς σωστά; Δηλαδή υπάρχει και λάθος χρήση για ένα κινητό τηλέφωνο;» ρώτησε απορημένη η Ντέιλη.

Τότε το φυτό αναστέναξε και είπε:

«Ναι υπάρχει. Δυστυχώς πολλά παιδιά προτιμούν να χρησιμοποιούν τα κινητά τους τηλέφωνα και άλλες ηλεκτρονικές συσκευές για να παίζουν παιχνίδια με τις ώρες, αντί να διαβάζουν εσάς τα βιβλία. Βέβαια δεν είναι τόσο κακό το να παίζεις παιχνίδια στο κινητό, αρκεί να το κάνεις με μέτρο.»

Τα βιβλία ξεκίνησαν να κοιτάζουν το ένα το άλλο, λες και είχαν ξεκινήσει να καταλαβαίνουν τι συμβαίνει. Έπειτα, ευχαρίστησαν το φυτό και ξεκίνησαν να κατευθύνονται προς το γήπεδο.

Προχώρησε στη σελίδα 25 να μάθεις τη συνέχεια!

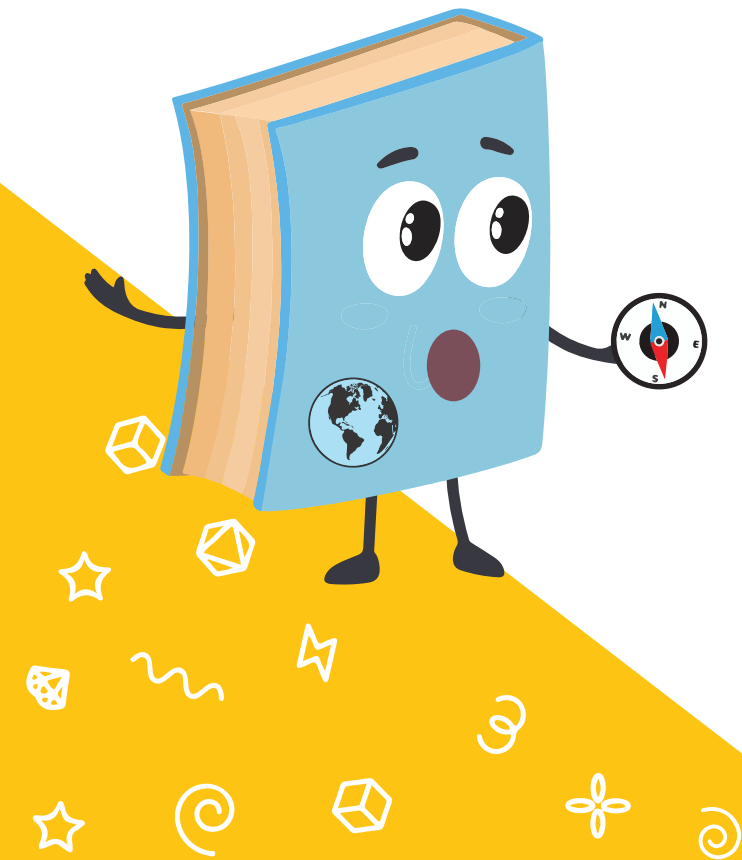
Τότε ο Αλέξης απάντησε: «Γιατί να σε εμπιστευτούμε; Είσαι απλά ένα φυτό, γιατί να θέλεις το καλό μας; Θα μπορούσες ωστόσο να μου λύσεις μια απορία;»

«Όχι δεν μπορώ» του απάντησε το φυτό θυμωμένο. «Η έλλειψη σεβασμού και η αγένεια δεν φέρνουν ποτέ καλά αποτελέσματα».

Τα βιβλία ξεκίνησαν να κοιτάζουν το ένα το άλλο. Είχαν καταλάβει το λάθος τους. Σεβασμός σημαίνει να εκτιμάς τη βοήθεια που προσπαθεί να σου προσφέρει κάποιος άλλος. Ακόμη κι αν δεν χρειάζεσαι βοήθεια, μπορείς να αρνηθείς ευγενικά! Έτσι, οι φίλοι μας ξεκίνησαν λυπημένοι να κατευθύνονται προς το γήπεδο.

Προχώρησε στη σελίδα 25 για να μάθεις τη συνέχεια!

Λίγο πριν βγουν από την τάξη, πετάχτηκε μπροστά τους ένα τεράστιο βιβλίο Ιστορίας και τους είπε: «Εσάς δεν σας έχω ξαναδεί μέσα σε αυτή την τάξη. Πρέπει να είστε περαστικοί. Ας συστηθώ λοιπόν. Ονομάζομαι Ηρόδοτος και είμαι ο αρχηγός των βιβλίων μέσα σε αυτή την τάξη».

«Χαιρόμαστε για τη γνωριμία Ηρόδοτε!» είπε ο Άτλας. «Πάντως όπως είδα, τα παιδιά εδώ διαβάζουν τα βιβλία τους. Μακάρι αυτό να ίσχυε και για το βιβλιοπωλείο μας!»

Τότε το βιβλίο Ιστορίας αποκρίθηκε:

«Γιατί δεν μένετε εδώ στην τάξη μας; Εδώ σίγουρα θα σας διαβάζουν τα παιδιά και δε θα χρειαστεί να συνεχίσετε το ταξίδι σας. Εμείς σίγουρα θα μπορούσαμε να υποδεχτούμε βιβλία σαν κι εσάς. Όσα περισσότερα είμαστε, τόσο το καλύτερο.»

Αυτή ήταν μια πολύ δελεαστική πρόταση! Η τάξη ήταν ό,τι ζητούσαν τα βιβλία. Δηλαδή ένα μέρος στο οποίο να τα εκτιμούν και να τα χρησιμοποιούν οι άνθρωποι.

Τα βιβλία λοιπόν ξεκίνησαν να συζητούν για το τι θα πρέπει να κάνουν. Τότε, ο Αλέξης, τρομακτικός όπως πάντα, είπε με άγριο ύφος:

A) «Εγώ θα αποφασίσω τι θα κάνουμε. Είμαι ο πιο δυνατός και θα πρέπει να σέβεστε την άποψή μου.»

B) «Κάντε ό,τι θέλετε. Έτσι κι αλλιώς εγώ θα κάνω αυτό που θέλω.»

Εάν απάντησες το A, προχώρησε στη σελίδα 26.

Εάν απάντησες το B, προχώρησε στη σελίδα 27.

Ο Αλέξης δεν υπολόγισε την άποψη κανενός από τα υπόλοιπα βιβλία και αυτό ήταν μεγάλο λάθος. Ο σεβασμός δεν κερδίζεται με τον φόβο. Ο σεβασμός κερδίζεται με το να σέβεσαι κι εσύ την άποψη των άλλων, ακόμη κι αν διαφωνείς με αυτήν.

Ο Αλέξης απάντησε στον Ηρόδοτο με πολύ ειρωνικό ύφος:

«Άκου μπάρμπα, εμείς δεν μπορούμε γίνουμε βιβλία μιας χρήσης. Τα παιδιά σας διαβάζουν και μετά σας παρατάνε γιατί δεν μπορούν πλέον να σας χρησιμοποιήσουν. Εγώ είμαι το πιο χρήσιμο βιβλίο από όλους σας!»

Ξάφνου, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα μαζεύτηκαν ένα σωρό βιβλία πίσω από τον Ηρόδοτο. Ένας ολόκληρος στρατός από βιβλία στεκόταν μπροστά στους φίλους μας και τους κοίταζε απειλητικά. Τότε ο Ηρόδοτος τους ανακοίνωσε με θυμό:

«Αφού δεν μας σέβεστε, δεν είστε πλέον ευπρόσδεκτα εδώ. Ή θα φύγετε από μόνα σας, ή θα σας διώξουμε!».

Τότε οι φίλοι μας δεν έχασαν στιγμή και άρχισαν να τρέχουν να γλιτώσουν. Κρύβονταν, σέρνονταν, πηδούσαν εμπόδια και τελικά κατάφεραν να φτάσουν στο γήπεδο. Κάποια στιγμή βρήκαν παρατημένη την τσάντα του Γιώργου. Εκεί βρισκόταν κι ο φίλος τους!

Προχώρησε στη σελίδα 29 να μάθεις τη συνέχεια!

Ο Αλέξης δεν υπολόγισε την άποψη των υπολοίπων βιβλίων και αυτό ήταν μεγάλο λάθος. Ο σεβασμός κερδίζεται με το να σέβεσαι κι εσύ την άποψη των άλλων, ακόμη κι αν διαφωνείς με αυτήν.

Η Ντέιλη απάντησε στον Ηρόδοτο με πολύ ευγενικό τρόπο:

«Αγαπητέ Ηρόδοτε, εκτιμούμε αφάνταστα την πρόσκλησή σας αλλά θα πρέπει να φύγουμε. Ο φίλος μας χρειάζεται τη βοήθειά μας! Θα το εκτιμούσα ωστόσο αν μπορούσες να μας λύσεις μια απορία. Τι είναι εκείνο το αντικείμενο πάνω στην έδρα της δασκάλας;»

Το βιβλίο Ιστορίας τότε απάντησε:

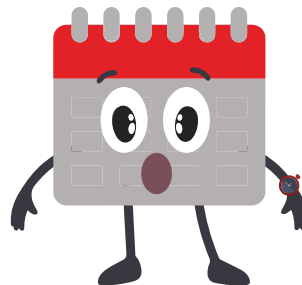
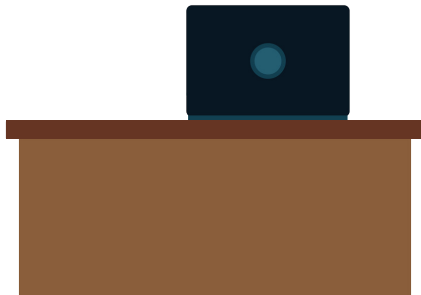
«Το αντικείμενο αυτό ονομάζεται ηλεκτρονικός υπολογιστής. Είναι μια συσκευή που βοηθά τους ανθρώπους σε πολλά πράγματα. Τους βοηθά να γράφουν, να διαβάζουν, να βρίσκουν πληροφορίες και να μαθαίνουν. Δυστυχώς, πολλές φορές οι άνθρωποι περνούν ώρες ολόκληρες μπροστά στην οθόνη του ηλεκτρονικού υπολογιστή χωρίς να χρειάζεται.»

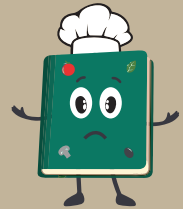
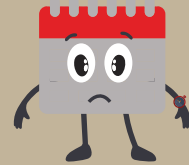
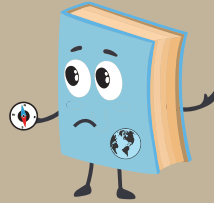
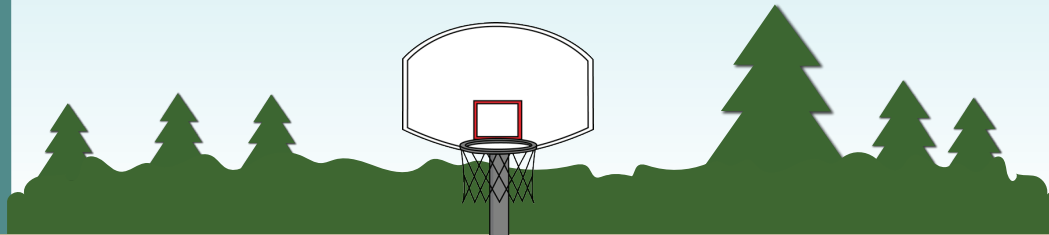
Τότε, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, μαζεύτηκαν ένα σωρό βιβλία πίσω από τον Ηρόδοτο. Ένας ολόκληρος στρατός από βιβλία στεκόταν μπροστά στους φίλους μας. Τότε ο Ηρόδοτος συνέχισε:

«Η ευγένεια και ο σεβασμός που δείχνετε είναι πολύ σημαντικά στοιχεία για εμάς. Να ξέρετε ότι μόλις αποκτήσατε καινούργιους φίλους. Ελπίζουμε να βρείτε τον φίλο σας σύντομα!»

Οι φίλοι μας αποχαιρέτησαν τα βιβλία της τάξης και ξεκίνησαν να τρέχουν. Κρύβονταν, σέρνονταν, πηδούσαν εμπόδια και τελικά κατάφεραν να φτάσουν στο γήπεδο. Κάποια στιγμή βρήκαν παρατημένη την τσάντα του Γιώργου. Εκεί βρισκόταν κι ο φίλος τους!

Προχώρησε στη σελίδα 29 να μάθεις τη συνέχεια!

Τα βιβλία έτρεξαν και μπήκαν μέσα στην τσάντα. Το μάθημα της Γυμναστικής τελείωσε και την υπόλοιπη σχολική μέρα οι φίλοι μας την πέρασαν μέσα στη σχολική τσάντα του Γιώργου.

Ο Άτλας προσπαθούσε να ρυθμίσει την πυξίδα του, η Ντέιλη κοιτούσε συνέχεια το ρολόι της αγχωμένη, ο Σεφ παραπονιόταν ότι πεινάει και ο Νότης χαμογελούσε που κατάφερε ολόκληρη η ομάδα να είναι και πάλι μαζί! Απ' την άλλη, ο Αλέξης το λεξικό μουρμούριζε και μούγκριζε ασταμάτητα. Τι έλεγε, δεν μπορούσε να το καταλάβει κανείς.

Όταν χτύπησε το κουδούνι για τελευταία φορά, ο Γιώργος βγήκε από την τάξη του και έτρεξε προς την έξοδο του σχολείου, όπου τον περίμενε η μαμά του. Κάποια στιγμή μέσα στο αυτοκίνητο, τα βιβλία άκουσαν τον Γιώργο να λέει στη μαμά του:

«Μαμά, βρήκα ακόμη ένα βιβλίο σήμερα στο σχολείο. Είναι ένα λεξικό και η ετικέτα της τιμής γράφει πάνω το όνομα του βιβλιοπωλείου του κύριου Σαμ, "Το Θεμέλιο"».

Η μαμά τότε απάντησε: «Από κάποιο άλλο παιδάκι θα έχει πέσει. Ας πάμε το λεξικό πίσω στον κύριο Σαμ, εκείνος θα ξέρει σε ποιο παιδάκι ανήκει.»

Κι έτσι οι φίλοι μας κατάφεραν με πολλή τύχη να επιστρέψουν στο βιβλιοπωλείο εκείνο το απόγευμα.

Ο κύριος Σαμ μόλις είδε το λεξικό είπε στον Γιώργο και τη μαμά του:

«Θα ορκιζόμουν ότι μέχρι χθες αυτό το λεξικό ήταν εδώ. Δεν το πούλησα σε κανένα!»

Ο Γιώργος τότε του απάντησε: «Μην ανησυχείς κύριε Σαμ, συνέβηκαν πολλά παράξενα πράγματα με βιβλία σήμερα. Είναι λες και ζωντάνεψαν!»

Τότε ξεκίνησαν όλοι μαζί να γελάνε.

Αυτό που δεν είχαν παρατηρήσει ο Γιώργος και η μαμά του, ήταν πως ενώ συζητούσαν με τον κύριο Σαμ, τα υπόλοιπα βιβλία κατάφεραν να βγουν αθόρυβα από τη τσάντα του Γιώργου και να κρυφτούν μέσα στο βιβλιοπωλείο.

Ο κύριος Σαμ ευχαρίστησε τον Γιώργο και τη μαμά του που του επέστρεψαν το λεξικό και τους αποχαιρέτησε. Σιγά-σιγά είχε ξεκινήσει να βραδιάζει ξανά. Ο κυρ-Σαμ έλεγξε αν έκλεισε καλά όλα τα παράθυρα και τις πόρτες και έφυγε απογοητευμένος με αργά βήματα για να πάει στο σπίτι του. Ούτε σήμερα ήρθε κάποιος πελάτης στο μικρό του βιβλιοπωλείο. Λίγο πριν βγει από την πόρτα, γύρισε, έριξε μια ματιά στο βιβλιοπωλείο του και αναστέναξε βαριά. Τότε ακούστηκε η κουρασμένη του φωνή να σιγομουρμούριζει:

«Ίσως έφτασε η ώρα να κλείσω το βιβλιοπωλείο...»

Ο κύριος Σαμ έσβησε το φως και έφυγε.

Για λίγα λεπτά δεν μπορούσες να ακούσεις το παραμικρό μέσα στο βιβλιοπωλείο. Τα βιβλία δεν μπορούσαν να πιστέψουν στα αυτιά τους. Υπήρχε πλέον ο κίνδυνος να κλείσει το αγαπημένο τους σπίτι.

Η Σοφία, ως η πιο ψύχραιμη από όλα τα βιβλία, αποφάσισε να μιλήσει πρώτη:

«Αγαπημένα μου βιβλία, μην πανικοβάλλεστε. Μην ξεχνάτε πως σήμερα επέστρεψαν από την αποστολή τους οι φίλοι μας. Ο Άτλας, η Ντέιλη, ο Σεφ, ο Νότης και ο Αλέξης σίγουρα θα έχουν νέα για εμάς. Και αυτά τα νέα θα μας βοηθήσουν να βρούμε μια λύση για να κρατήσουμε το σπίτι μας ανοιχτό!»

Εκείνη τη στιγμή, τα πέντε βιβλία ανέβηκαν πάνω στο γραφείο και όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα πάνω τους.

Τον λόγο πήρε πρώτη η Ντέιλη δακρυσμένη:

«Αγαπητοί μου φίλοι, τα νέα που φέραμε μαζί μας δεν είναι ευχάριστα. Στον έξω κόσμο συναντήσαμε κάποιες συσκευές που απειλούν την ύπαρξή μας. Η τηλεόραση, το κινητό τηλέφωνο και ο ηλεκτρονικός υπολογιστής είναι πλέον οι προτεραιότητες των ανθρώπων και όχι εμείς τα βιβλία».

Τότε συνέχισε ο Άτλας απογοητευμένος:

«Ίσως να έχουν και δίκιο. Γιατί κάποιος να χρησιμοποιήσει εμένα, όταν μπορεί να βρει όλες τις πληροφορίες που έχω σε αυτές τις συσκευές;».

«Το ίδιο ισχύει και για μένα» είπε κι αναστέναξε ο Σεφ. «Στην τηλεόραση μπορείς να δεις συνταγές να εκτελούνται ζωντανά από άλλους ανθρώπους. Είμαι καταδικασμένος».

Ο μικρός Νότης έκλαιγε και φώναζε: «Τουλάχιστον εσείς έχετε ο ένας τον άλλο. Εγώ δεν είμαι καν βιβλίο. Είμαι ένα τίποτα.»

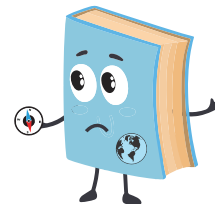
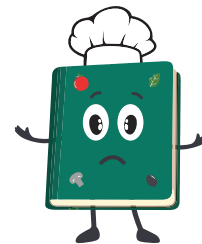
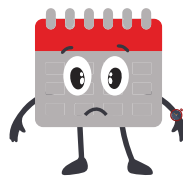
Τι έγινε τότε;

A) Ο Αλέξης ζήτησε από όλους να σταματήσουν να κλαίνε και να αποδεχτούν τη μοίρα τους.

B) Ο Αλέξης ζήτησε από όλους να σταματήσουν να κλαίνε και να μη σταματήσουν να ελπίζουν.

Εάν απάντησες το A, προχώρησε στη σελίδα 31.

Εάν απάντησες το B, προχώρησε στη σελίδα 32.

Και ενώ όλα τα βιβλία είχαν ξεκινήσει να πανικοβάλλονται, ακούστηκε ένα τρομερό ουρλιαχτό, που όμοιό του δεν είχε ξανακουστεί μέσα σε αυτό το βιβλιοπωλείο.

«ΗΣΥΧΙΑ! ΗΡΘΕ Η ΣΕΙΡΑ ΜΟΥ ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ!»

Αυτή η κραυγή ανήκε (σε ποιον άλλον;) στον Αλέξη και ήταν αρκετή για να έρθει ξανά η απόλυτη σιωπή. Τότε το τρομακτικό λεξικό συνέχισε:

«Αντί να κλαίτε τη μοίρα σας, μπορείτε απλώς να αποδεχτείτε την αλήθεια. Ο κόσμος εξελίσσεται και εσείς πλέον δεν είστε μέρος αυτής της εξέλιξης».

Μετά τα υποτιμητικά λόγια του Αλέξη, ποιος είδε τη Σοφία την εγκυκλοπαίδεια και δεν τη φοβήθηκε;

«Αρκετά ανεχτήκαμε εσένα και την έλλειψη σεβασμού που δείχνεις Αλέξη. Μπορείς να πας στη γωνιά σου και να αφήσεις ήσυχα όλα τα υπόλοιπα βιβλία. Ο σεβασμός δεν κερδίζεται με τον φόβο, αλλά με τη συμπόνια και την εκτίμηση που δείχνεις απέναντι στους άλλους. Και εσύ δεν έχεις κανένα από αυτά τα στοιχεία».

Τότε η Σοφία πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε:

«Θα σου πω και κάτι τελευταίο. Μπορείς να προσπαθείς να πείσεις τον εαυτό σου ότι διαφέρεις από εμάς. Ωστόσο, κατα βάθος ξέρεις ότι αν χαθούμε εμείς, θα χαθείς κι εσύ».

Ο Αλέξης τότε σώπασε και τα μάτια του γέμισαν με δάκρυα. Τότε γύρισε και ξεκίνησε να κατευθύνεται προς το ράφι του. Κατάλαβε πως είχε ξεπεράσει τα όρια και πως η έλλειψη σεβασμού προς τους φίλους του τα βιβλία τον έκανε ανεπιθύμητο.

Το τρομακτικό λεξικό έφτασε στο ράφι του και από τότε κανείς δεν ξανάκουσε γι' αυτό.

Λίγους μήνες αργότερα, ο κυρ-Σαμ έκλεισε το βιβλιοπωλείο του. Τα βιβλία του τελικά έμειναν για πάντα στα σκονισμένα ράφια του βιβλιοπωλείου «Το Θεμέλιο».

Μια φορά το χρόνο, η Σοφία η εγκυκλοπαίδεια ξυπνούσε και άναβε το λυχνάρι της με την ελπίδα ότι θα άλλαζε κάτι. Όταν έβλεπε ότι όλα ήταν τα ίδια, επέλεγε να μην ξυπνήσει τα υπόλοιπα βιβλία και έπεφτε κι αυτή ξανά για ύπνο.

Τέλος

Και ενώ όλα τα βιβλία είχαν ξεκινήσει να πανικοβάλλονται, ακούστηκε ένα τρομερό ουρλιαχτό, που όμοιο του δεν είχε ξανακουστεί μέσα σε αυτό το βιβλιοπωλείο.

«ΗΣΥΧΙΑ! ΗΡΘΕ Η ΣΕΙΡΑ ΜΟΥ ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ!»

Αυτή η κραυγή ανήκε (σε ποιον άλλον;) στον Αλέξη και ήταν αρκετή για να έρθει ξανά η απόλυτη σιωπή. Τότε το τρομακτικό λεξικό συνέχισε:

«Σταματήστε να κλαίτε! Είναι γεγονός ότι οι άνθρωποι προτιμούν να ξοδεύουν τον χρόνο τους σε αυτές τις συσκευές αντί να διαβάζουν εμάς τα βιβλία. Αυτό συμβαίνει γιατί ξέχασαν τη μαγεία του να διαβάζεις βιβλία!».

Τα υπόλοιπα βιβλία έμειναν απορημένα να ακούν τι έλεγε ο Αλέξης. Πρώτη φορά τον άκουγαν να ξεστομίζει κάτι καλό!

Τότε ο Αλέξης πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε:

«Θέλω να ζητήσω συγγνώμη από όλα τα βιβλία για την έλλειψη σεβασμού που έδειξα έως τώρα. Ήταν λάθος μου και ελπίζω να με συγχωρέσετε γι αυτό.

Εσύ, φίλε Άτλαντα, δεν θα έπρεπε να ανησυχείς. Είσαι γεμάτος με ενδιαφέρουσες πληροφορίες και ζωηρές εικόνες. Όλο και κάποιος άνθρωπος θα σε διαλέξει για να μάθει αυτά που έχεις να του προσφέρεις!

Καλή μου Ντέιλη, χωρίς εσένα και τις οργανωτικές σου ικανότητες, δε θα προλαβαίναμε να ολοκληρώσουμε την αποστολή μας. Είσαι ένα απαραίτητο εργαλείο για όλους τους ανθρώπους!

Τι μπορώ να πω για τον Σεφ; Οι συνταγές σου μπορούν να κάνουν τον οποιοδήποτε άνθρωπο να του τρέχουν τα σάλια!

Όσον αφορά εσένα, μικρέ μου Νότη, οι άδειες σου σελίδες κάποτε θα γεμίσουν με γράμματα, με σχέδια ή με τα όνειρα ενός μικρού παιδιού για το μέλλον. Κι αυτό είναι κάτι μαγικό!

Εκεί που θέλω να καταλήξω, είναι ότι αξίζει σε όλα εμάς τα βιβλία ο απόλυτος σεβασμός. Γι αυτό δεν πρέπει ποτέ να χάσουμε τις ελπίδες μας!»

Τα βιβλία δεν πίστευαν στα αυτιά τους όταν άκουσαν τα λόγια του Αλέξη. Το τρομακτικό λεξικό είχε μεταμορφωθεί σε ένα ευγενικό λεξικό!

Τότε όλα τα βιβλία αποφάσισαν ότι θα συνεχίσουν να ελπίζουν πως θα αλλάξει κάτι. Έπειτα, έδωσαν ραντεβού για την ίδια νύχτα σε ένα χρόνο και έπεσαν όλα ξανά στον βαθύ τους ύπνο.

Λίγες μέρες αργότερα, ο κυρ-Σαμ καθόταν βαριεστημένος στο βιβλιοπωλείο του και διάβαζε την εφημερίδα του.

Ξαφνικά, σταμάτησε μπροστά από το Θεμέλιο ένα πελώριο λεωφορείο. Η πόρτα του λεωφορείου άνοιξε και ένα σωρό παιδάκια ξεκίνησαν να τρέχουν μέσα στο βιβλιοπωλείο. Ο κυρ-Σαμ είχε μείνει άφωνος.

Το τελευταίο παιδάκι που κατέβηκε από το λεωφορείο ήταν ο μικρός Γιώργος και έτρεξε κι αυτός γρήγορα προς το μέρος του κύριου Σαμ.

«Καλημέρα κυρ-Σαμ! Θα αναρωτιέστε τι γυρεύουμε όλοι εμείς εδώ» του είπε ενθουσιασμένο το αγοράκι. «Θα σας εξηγήσω λοιπόν. Τις προάλλες όταν είχα έρθει με τη μαμά μου, ενθουσιάστηκε με το πόσα πολλά και συναρπαστικά βιβλία έχετε εδώ. Έτσι, πρότεινα στη δασκάλα μου να σας επισκεφτούμε για να δουν και οι υπόλοιποι συμμαθητές μου την μαγεία που κρύβεται μέσα στο βιβλιοπωλείο σας!».

Ήταν ένα θαύμα!

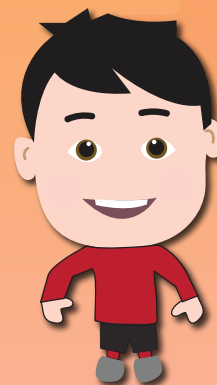
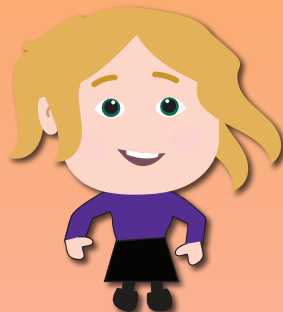
Τα παιδάκια ξετρελάθηκαν με τα βιβλία του κυρ-Σαμ και ξεκίνησαν να αγοράζουν το ένα μετά το άλλο. Ένα-ένα τα βιβλία έφευγαν από τα ράφια τους. Ακόμη και τον μικρό Νότη τον αγόρασε ένα κοριτσάκι, λέγοντας πως θα τον χρησιμοποιούσε για να γράφει τους στόχους της για το μέλλον.

Όταν πια όλα τα παιδάκια έφυγαν από το βιβλιοπωλείο και ανέβηκαν στο λεωφορείο, η δασκάλα τους είπε στον κυρ-Σαμ:

«Ευχαριστούμε πολύ για την εξυπηρέτηση. Να είστε σίγουρος ότι θα ερχόμαστε στο βιβλιοπωλείο σας τουλάχιστον μια φορά τον μήνα. Τα βιβλία και η γνώση γενικότερα, είναι το πιο σημαντικό θεμέλιο για την ανάπτυξη των παιδιών».

Ο κυρ-Σαμ ευχαρίστησε τη δασκάλα συγκινημένος και επέστρεψε στο βιβλιοπωλείο. Έπειτα, συνέχισε να διαβάζει την εφημερίδα του με ένα τεράστιο χαμόγελο. Ήταν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος στον κόσμο!

Τέλος

Πρόγραμμα: Erasmus+

Βασική δράση: Cooperation for innovation and the exchange of good practices

Τίτλος έργου: Story Changers: enhancing pupils' social skills and enriching teaching methods through storytelling and virtual reality

Σύντομος τίτλος έργου: Story Changers

Αριθμός συμφωνίας: 2020-1-CY01-KA201-066072

Έναρξη έργου: 01/12/2020

Λήξη έργου: 30/06/2023

Συντονιστής:

MMC Mediterranean
Management Centre

Εταίροι:

Η υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην παραγωγή της παρούσας έκδοσης δεν συνιστά αποδοχή του περιεχομένου, το οποίο αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών, και η Επιτροπή δεν μπορεί να αναλάβει την ευθύνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτήν.